పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

వనజ కథ

కువైటు సిటీ. ఖలఫ్ అల్ అహ్మర్ రోడ్

ఆ రోడ్డులోనే వుంది వుమన్స్ సెంట్రల్ జైలు. ఆ జైలులోని గదులన్నీ వరుసగా ఓ వైపుకు కట్టబడి వున్నాయి. అక్కడి పోలీసులు ఇద్దరేసి ఆడఖైదీలను ఒక్కోగదిలో వుంచి కట్టుదిట్టంగా కాపలా కాస్తున్నారు.

అక్కడ, నాలుగో నంబరు గదిలోకి ఓసారి తొంగి చూసినట్లయితే ఆ కటకటాలకు ఆనుకుని, మోకాళ్ళపై తలవంచి కూర్చుని ఏడుస్తూ కనిపిస్తుంది వనజ.

ఇండియాలోని కడప జిల్లా మారుమూల ప్రాంతంనుండి, డబ్బు సంపాదించాలనే ఆశతో కువైటు వచ్చిన వనజ జీవితం అనుకోని విధంగా తల్లక్రిందులైపోయి, ఈనాడు ఇలా జైలు వూచల్ని లెక్కబెట్టాల్సి వచ్చింది. మనిషి జీవితం తన పయనంలో ఎన్ని మలుపులు తిరుగుతుందో, ఎక్కడ ఆగుతుందో ఎవరికి తెలుసు? తను చేసిన చిన్న పొరపాటుకు, పెద్ద మూల్యాన్నే ఆమె చెల్లిస్తోంది. మరణపుటంచుల వరకు వెళ్ళిన ఆమె ఆరోగ్య పరిస్థితి కుదుట పడేంతవరకు కువైటు ప్రభుత్వ ఆసుపత్రిలో వుంచి ఆ రోజే డిశ్చార్జి చేసి తెచ్చి ఆ ఉమన్స్ సెంట్రల్ జైలులో వుంచారు.

మనుషుల హృదయాల్లాగే ఎంతో కఠినమైనవి ఆ ఇనుప తలుపులు. గడువు ముగిసిపోయేంతవరకు ఎంత ఏడ్చినా, మొత్తుకున్నా అవి తెరుచుకోవు. మరి వాటినుండి ఆమెకు విముక్తి ఎప్పుడో?

బయట ప్రపంచం మీద, తన బ్రతుకు మీద ఆశను చంపుకుని ఏళ్ళ తరబడి ఆ జైల్లో పడి మగ్గిపోతూ కాలం గడిపేవాళ్ళు ఎందరో అక్కడ వున్నారు.

దొంగలు, వ్యభిచారులు, డ్రగ్స్, సారాయిలాంటి మత్తుపదార్థాలు అమ్మే వాళ్ళు ఎందరో పోలీసులకు పట్టుబడి ఆ జైల్లో కాలం గడుపుతున్నారు. బయటికి వచ్చే మార్గం కనబడక ఏళ్ళ తరబడి అందులో పడి మగ్గిపోతున్నారు. అక్కడ హత్యలు, రేప్‌లు చేసిన నేరస్తులకు ప్రత్యేకంగా కొన్ని గదులు కేటాయించబడి వున్నాయి.

బయట ప్రపంచంతో సంబంధం తెగిపోయి, స్వేచ్ఛను కోల్పోయి, నాలుగుగోడల మధ్య బంధింపబడి శిక్షను అనుభవించే వారి మానసిక స్థితి వేరుగా వుంటుంది. అందుకే ఆ రోజు ఆ జైల్లోకి అడుగుపెట్టగానే తన పరిస్థితి అర్థమయిన వనజకు దుఃఖం ఆగడంలేదు. ఇస్లాం మత ధర్మాలు పాటించి, ఆ ధర్మాల ఆధారంగా ప్రజల్ని పాలించే దేశాల్లో నేరాలకు శిక్షలు చాలా కఠినంగా వుంటాయి. తనకళ్ళలోని కన్నీరంతా ఇంకిపోయేట్లు ఏడుస్తూనే వుంది ఆమె. మనసు తుఫాను తాకిడికి గురయిన సంద్రం వలె ఘోషిస్తోంది. దేశం కాని దేశంలో పరాయిదేశంలో దిక్కులేనిదై జైలు శిక్ష అనుభవించడానికి అక్కడికి చేరుకుంటానని ఆమె కలలో కూడా వూహించలేదు.

కువైటు జీవితం పూలు పరచిన దారి వంటిదని, ముళ్ళు వుండవనీ, ఆ దారిలో సంతోషంగా నడుస్తూ డబ్బు బాగా సంపాదించవచ్చని ఆమె ఆశపడి ఆ ఎడారి దేశానికి పరిగెత్తి వచ్చింది.

తాను అనుకున్నది వేరు, ఇక్కడ జరిగింది వేరు.

విధి ఆడే వింత నాటకంలో పాత్రలై తమ ప్రమేయం లేకున్నా, ఏ నేరమూ చేయకపోయినా కూడా ఏదో ఒక సమస్యలో చిక్కుకుని జైలు శిక్షను అనుభవించే అమాయకులు కూడా అక్కడ వున్నారు.

పొట్టచేతపట్టుకుని పరాయిదేశానికి పనికోసం వెళ్ళినప్పుడు, ఆ దేశ సాంప్రదాయాల్ని, అలవాట్లను, అభిరుచుల్ని, కట్టుబాట్లను, చట్టాలను మనం గౌరవించాలి. విధిగా వాటిని పాటించాలి. అలా చేయకపోతే ఎన్నో సమస్యల్ని ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది. ముఖ్యంగా గల్ఫ్‌దేశాల్లో చట్టాలు కఠినంగా వుంటాయి.

ఏది ఏమైనా మనదేశం, మన వూరు, మన నేల ఇచ్చినంత స్వేచ్ఛ, సౌకర్యం, ప్రేమను పరాయిదేశం మనకిస్తుంది అనుకోవడం మన భ్రమ. డబ్బును చూసి పైపైన మెరుగులు చూసి ఆశపడి దూరదేశాలకు పరిగెత్తడం ఆత్మకు మాత్రం సంతృప్తిని కలిగించదు. పరాయి నేలపై అనుభవించే విలాస జీవితం వ్యర్థమే. మన దేశంలో మన ఇంట్లో పచ్చడి మెతుకులు తిన్నా అది అమృతంతో సమానమే.

ఆ మధ్యాహ్నం భోజనం కూడా తిరస్కరించి, భయంతో బాధతో ఏడుస్తూ కూర్చుంది వనజ. అదే గదిలో వున్న చంద్రిక నిర్లిప్తంగా ఇదంతా తనకు అలవాటే అన్నట్లుగా వనజను చూస్తూ కూర్చుంది. చంద్రిక శ్రీలంక నుండి వచ్చింది. కన్నీళ్ళన్నీ ఇంకిపోయాక, దుఃఖపు ఉధృతి తగ్గాక లేచి వనజ దగ్గరికి వచ్చి తలమీద చేయి వేసి పలకరించింది.

ఆప్యాయంగా ఆమె పలకరించిన తీరు, తన దేశాన్ని తనవారిని గుర్తుచేయడంతో మరోసారి వెక్కివెక్కి ఏడ్చింది వనజ.

అప్పుడు నోరు విప్పింది చంద్రిక.

"నువు ఇంతగా ఏడవాల్సిన పనిలేదు. నాతో పోల్చుకుంటే నువు చేసిన నేరం చిన్నదే బహుశా రెండేళ్ళు నిన్ను ఈ జైల్లో వుంచి పాస్‌పోర్టుపై ఎర్రముద్ర వేసి నిన్ను ఇండియా పంపించేస్తారు. అంతే. నీకు పుట్టే బిడ్డను వీళ్ళు తీసుకుని కువైటు అనాథ శరణాలయానికి పంపించేస్తారు. తల్లిదండ్రులు విడిచిన పిల్లలు, తల్లీ,తండ్రీ ఎవరో తెలియని పిల్లలు, క్షణికావేశంలో నీలాగా శరీర వాంఛలకు లోనయి, గర్భం దాల్చి భూమిపైకి వచ్చిన వారందరు కూడా ఇక్కడ అనాథశరణాలయంలో కువైటు ప్రభుత్వ సంరక్షణలో పెరుగుతున్నారు. రేపు నీ కడుపులోనుండి బయటికి వచ్చే బిడ్డ గతి కూడా అంతే. నీ బిడ్డను వాళ్ళు తీసుకుని నీ శిక్షాకాలం పూర్తి అయ్యాక నిన్ను నీదేశానికి పంపించేస్తారు. ఇంత చిన్న విషయానికి, ఇంత చిన్న శిక్షకు, నువ్వు భయపడి ఏడవాల్సిన అవసరంలేదు. సరేనా?

ఇక్కడ ఏళ్ళ తరబడి ఈ జైల్లో మ్రగ్గిపోయేవాళ్ళు ఎందరో వున్నారు. ఇందులో నుండి విడుదల కలిగి, మరలా తమ దేశానికి వెళ్ళి తమ వారిని చూస్తామన్న ఆశలేనివారి పరిస్థితి చాలా ఘోరంగా వుంటుంది. మరీ ముఖ్యంగా నాలాగా మరణ శిక్ష విధించబడిన వారి పరిస్థితి మాటల్లో చెప్పనలవికానిది" అంటూ గాఢంగా నిట్టూర్చింది చంద్రిక.

చంద్రికకు మరణశిక్ష విధించబడిందన్నమాట చెవిన బడగానే తన ఏడుపుమాని తల ఎత్తి నమ్మలేనట్లుగా చంద్రిక వైపు చూసింది వనజ.

"అవునమ్మా నిజమే నేను చెప్పేది నిజం. రోజుల్ని లెక్కపెడుతున్నాను నేను. చావు మనిషికి ఎపుడో ఒకప్పుడు తప్పదు అన్న సత్యాన్ని జీర్ణించుకుని కాలం గడుపుతున్నాను. ఏదో ఒకరోజు పిలుస్తారు, ఉరికంబాన్ని ఎక్కిస్తారు. అదే నా జీవితంలో ఆఖరిరోజు అవుతుంది" అంది చంద్రిక.

"అంత ఘోరమైన నేరం నువ్వు ఏం చేసావు?" ప్రశ్నించింది వనజ జాలిగా చంద్రిక వైపు చూస్తూ.

"నేరం నేను చేయలేదు. కానీ నేరంలో నన్ను ఇరికించారు. గత సంవత్సరం నేను నా శెలవులు సంతోషంగా గడిపి కువైటు తిరిగి రావడానికి ఫ్లయిట్ ఎక్కుతుండగా స్వయానా మా పిన్నికొడుకు చిన్న పార్శిల్ నా చేతిలో వుంచి కువైటులో తన స్నేహితునికి అందజేయమని చెప్పాడు. నేను పిన్నికొడుకు కదా అని నమ్మి, ఆ పాకెట్‌లో ఏముందో చూసుకోలేదు. కువైటు ఎయిర్‌పోర్టులోని స్కానింగ్‌లో, అందులో డ్రగ్స్ వున్నట్లుగా బయట పడింది. ఎంత చెప్పినా ఎంతగా ఏడ్చి మొత్తుకున్నా కూడా నా గోడు వినిపించుకునే నాధుడు ఇక్కడ కనిపించలేదు. డ్రగ్స్ విషయంలోని నేరస్తులకు కువైటు దేశం కఠినమైన శిక్షలు విధిస్తుంది. అందులో ఏమాత్రం కనికరం చూపించరు. మరణ శిక్షకంటే కఠినమైన శిక్ష మరోటి ఏముంటుంది? అందుకే నాకు మరణ శిక్షను విధించారు. ఎవరో చేసిన తప్పుకు నేను బలి అయ్యాను" అంటూ భారమైన హృదయంతో తన కథను చెప్పింది చంద్రిక.

"అయ్యో ఎంతపని జరిగింది? నువు నిర్దోషివని నిరూపించే ఆధారం ఏమీ లభించలేదా? " ప్రశ్నించింది వనజ బాధగా.

"లేదు. చెప్పినా ఎవరూ నమ్మరు. నా సంగతి సరేకానీ, నీకు ఈ జైలుకు వచ్చే పరిస్థితి ఎందుకు కలిగిందో, నీ కడుపులో వున్న బిడ్డకు తండ్రి ఎవరో ఎలా మోసపోయావో చెప్పు. వింటాను." మోచేయి తలక్రింద పెట్టుకుని, ఆ నేలపై ఒత్తిగిలి పడుకుంటూ అడిగింది చంద్రిక.

ఆమెకు తన కథను వివరించడానికి సిద్ధపడిన వనజ. ఒకసారి నిట్టూర్చి జరిగిన విషయాల్ని చెప్పడం మొదలు పెట్టింది.

"నెలమీద ఇరవై రోజులు జరిగిపోయింది. ఇంతవరకు నాకు నెలసరి రాలేదు. నాకేదో అనుమానంగానూ, భయంగానూ వుంది గిరీ. నన్ను ఏం చెయ్యమంటావో చెప్పు" కంగారుగా అడిగింది వనజ.

శరీరం నిండా కోరికను నింపుకుని ఆమె రాకకోసం అంతవరకూ ఆత్రంగా, ఆనందంగా ఎదురు చూసిన గిరికి వనజ మాటలు చేదుగా అనిపించాయి. అతడి ఆనందం అంతా క్షణంలో ఆవిరైపోయింది.

దాదాపు వారం రోజులుగా ప్రయత్నిస్తున్నా కూడా. పనుల ఒత్తిడితో కలవడానికి వారికి సమయం కుదరలేదు. ఈరోజు మామా, బాబా పనిమీద బయటికి వెళ్ళారు. అందుకే ఈరోజు తన గదికి వనజ వస్తుంది తనలోని కోరికను, ఆవేశాన్ని, వేడిని తీర్చుకోవచ్చు అని ఆరాటపడిన గిరికి ఆమె మాటలు నచ్చలేదు.

వెంటనే "అంతా నీ భ్రమ, అనుమానం. రెండేళ్ళుగా కలిసి గడుపుతూ ఆనందిస్తున్నాం. ఒక్క నెలకూడా నిలవకుండా నీ పీరియడ్ ఖచ్చితంగా సరైన టైముకే వస్తోంది. అలాగే నా జాగ్రత్తలో నేనూ వుంటున్నాను. నీకు ఇది రావడానికి, ఇలా కావడానికి ఛాన్సు చాలా తక్కువ. నీ పిచ్చి అనుమానాలు, మాటలు చాలించి దగ్గరికిరా! మామ, బాబా ఇంటికి తిరిగి వచ్చేలోపు సుఖాన్ని అనుభవిద్దాం" అన్నాడు గిరి ఇక ఆగలేనట్లుగా ముందుకు వచ్చి ఆమెను తన కౌగిలిలోనికి లాక్కోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"ఉహూ. అదికాదు. చెప్పేది విను. ఇది నిజంగా అదే ఆరోజు పొరపాటు జరిగిపోయింది. నువు జాగ్రత్తలు తీసుకోవడం మరిచిపోయావు. దాని ఫలితమే ఇది. వారం రోజులనుండి కడుపులో వికారంగా వుంది. నిన్నా మొన్నా వాంతులు కూడా అయ్యాయి. ఏది తిన్నా అరగడంలేదు. తిండి కూడా సహించడం లేదు. నాలుగురోజుల నుండీ కాస్త రొట్టెముక్క తిని, కాసిన్ని టీ నీళ్ళు తాగి కాలం గడుపుతున్నాను. ఒకటే వాంతులు, రోజంతా తేపులు స్థిమితంగా ఒకచోట నిలబడలేకపోతున్నాను. కాస్త రొట్టెముక్క తిని రోజంతా పనిచెయ్యాలంటే నా శక్తి సరిపోవడంలేదు. నీరసం వచ్చి కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. పనిమానేసి ప్రశాంతంగా కదలకుండా ఒక చోట పడుకుని నిద్రపోవాలనిపిస్తోంది. కానీ ప్రాణం బాగోలేకపోయినా ప్రాణం పోతున్నా కూడా ఈ కువైటు ఇంటిలో చాకిరీ చెయ్యక తప్పదు కదా! ఇక ఈ బాధ భరించడం నావల్లకాదు. నా ఓపిక నశించిపోయింది. ఇక నువ్వే ఏదో ఒక మార్గం చూసి ఈ సమస్యనుండి నన్ను

గట్టెక్కించాలి. తొందరగా ఏదో ఒకటి చెయ్యి'' అంది ఏడుస్తూ వనజ. ఆమె మాటల్లో గిరిపట్ల నమ్మకం, ప్రేమ కనిపిస్తున్నాయి. ఏదో ఒకటి చేసి, ఎలాగైనా తనను ఆదుకుంటాడు అనే భరోసాతో ఆమె వుంది.

''అదేంకాదు నీకు అన్నింటికీ తొందరే ఇంకో పదిరోజులు ఆగి చూడు అదే వస్తుంది. రెండు పెన్‌డాల్ మాత్రలు వేసుకో ఈ వాంతులు, వికారం అన్నీ తగ్గిపోతాయి. అనవసరంగా నువ్వు భయపడి నన్ను కంగారు పెట్టొద్దు. చిన్న విషయాన్ని పెద్దది చేసి నీ మూర్ఖత్వంతో నాకు తలనొప్పి తెప్పించకు'' అన్నాడు విసురుగా గిరి. తప్పించుకోవాలి అనే తత్వం అతడి మాటల్లో వినిపిస్తోంది.

ముందే నీరసంగా వున్న వనజకి అతడి మాటలు నిరాశను కలిగించాయి. అర్థం చేసుకుంటాడు అనుకుంటే అసలు మాటే వినిపించుకోవడం లేదు. ఏదో ఒకదారి చూపించి ఈ సమస్యనుండి గట్టెక్కిస్తాడు అని భావిస్తే విసుక్కుంటున్నాడు. మరి ఎవరికి చెప్పుకోవాలి ఈ బాధను? ఈ ఎడారి దేశంలో అతడు తప్ప రక్షించే వారు ఎవరూ లేరు. వేరే ఎవరికి తెలిసినా, ప్రాణం మీద ఆశ వదులుకోవడం మేలు. ఈ సమస్యకు కారణం గిరే కాబట్టి అతడ్నే బ్రతిమాలుకుని ఈ బాధనుండి బయటపడాలి అని నిశ్చయించుకుని ఇంకా అతడికి నచ్చచెప్పాలన్నట్లుగా ''గిరీ, ఇంకో పదిరోజులు గడిస్తే ఇలాగే వాంతులు అవుతూ ఆరోగ్యం చెడిపోతే ఇంట్లోని మామా, బాబాకు విషయం తెలిసిపోతుంది. నీకు తెలుసుకదా, మామా, బాబా ఇలాంటి విషయాల్లో ఎంత కఠినంగా వుంటారో? పరాయి మగవాడిని కన్నెత్తి చూస్తేనే వారికి నచ్చదు. ఇక నేను ఇలాంటి పనిచేసి కడుపు తెచ్చుకున్నానని వారికి తెలిస్తే నన్ను ఒక్క క్షణం కూడా ప్రాణంతో వుంచరు. చంపి నా శవాన్ని ఎడారిలో పాతిపెడతారు. నీకు పుణ్యం వుంటుంది. తొందరగా ఏదో ఒక మార్గం చూడు. నువ్వేకదా వద్దు అని చెప్పినా వినకుండా నామీదకి వచ్చావు. మామా, బాబా ఇంట్లో లేనప్పుడు నన్ను పట్టుకుని బలవంతం చేసావు. ఇన్నాళ్ళు నీ యిష్టప్రకారం నన్ను అనుభవించి ఈరోజు నాకు సమస్య వస్తే నువ్వేకదా కాపాడాలి'' అంది వనజ దీనంగా బతిమిలాడుతూ.

మామా, బాబాకు తెలిస్తే అన్న వూహకే ఒక్క క్షణం కంగారుపడ్డాడు గిరి. నిజమే కువైటు ఇంట్లో పనిచేసే పనిమనిషి, ఆ యింటి డ్రైవరు కలిసి తప్పు చేస్తే ఆ తప్పు ఇలా ఈ రూపంలో బయటపడితే ఇక ఏమైనా వుందా? మామా, బాబాకు తెలిస్తే ఇద్దర్నీ ప్రాణాలతో వుంచరు. గొడ్డును బాదినట్లు కొట్టి, కాళ్ళూ చేతులు విరగ్గొట్టి పోలీసులకు అప్పచెపుతారు లేదా రాళ్ళతో కొట్టి చంపేస్తారు. వాళ్ళిష్టం ఏమైనా చేస్తారు. ఇస్లామిక్ సిద్ధాంతాలతో నిండి వున్న కువైటు దేశంలో సనాతన సాంప్రదాయాల్ని పాటించే ఇల్లు అది. ఈ విషయం వారికి తెలియకముందే ఎక్కడైనా మాత్రలు దొరుకుతాయేమో చూడాలి - తన ఆలోచనలను కంగారును కప్పిపెట్టుకుంటూ బయటికి మాత్రం ''నువ్వు మాత్రం తక్కువా? ఇందులో నీ తప్పేమీలేదా? రెండు చేతులూ కలిస్తేనే కదా చప్పట్లు కొట్టగలం. నువ్వు కూడా బాగా ఎంజాయ్ చేసావు కదా'' అన్నాడు తప్పంతా ఆమె మీదికి నెట్టడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

అతడి మాటలకు ఆమె మనస్సు బాధపడింది. అయినా కూడా గత్యంతరం లేని పరిస్థితిలో ''సరే జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. ముందు ఈ గండం నుండి గట్టెక్కే మార్గం చూడు గిరీ. అపుడెపుడో ఎవరికో ఇలాగే అయితే ఏదో మాత్రలు మింగారని, మాలియా సిటీలో ఎక్కడో దొరుకుతాయని నువ్వే చెప్పినట్లు గుర్తు. నువు వెళ్ళి అర్జెంటుగా ఆ మాత్రలు తీసుకునిరా. నేను వెంటనే మింగి ఈ బాధనుండి బయటపడాలి'' అంది వనజ అర్థిస్తూ.

''ఓ.. అదా! ఆ మాట, అపుడెపుడో చెప్పాను. ఎవరో, ఏమో? ఎక్కడ దొరుకుతాయో ఇపుడు నాకు ఎలా తెలుసు? ఇపుడు వెళ్ళమంటే నాకు ఎలా కుదురుతుంది? నీకు అంత బాధగా వుంటే ఒక పనిచెయ్యి. ఇండియాలో ఇంటికాడ ఎవరో ఒకరు చచ్చిపోయారని అబద్ధం చెప్పి అర్జంటుగా టిక్కెట్టు చేయించుకుని ఇంటికి పో. అక్కడ ఆసుపత్రికి పోయి ఆ దరిద్రాన్ని గుట్టుచప్పుడు కాకుండా తీయించేసుకుని మరలా తిరిగిరా. నాకు తెలిసి అది చాలా మంచి పని'' అన్నాడు భారం అంతా ఆమె మీదికే నెట్టేస్తూ.

అవును మరి తరతరాలుగా ఇద్దరు చేసిన తప్పుకు స్త్రీ ఒక్కటే శిక్షను పర్యవసానాన్ని అనుభవిస్తోంది. ఏదైనా చెప్పడం చాలా సులభం కానీ ఆచరణ మాత్రం కష్టం అవుతుంది. మామా బాబాకు అబద్ధం చెప్పి అప్పటికప్పుడు బ్యాగు సర్దుకుని టిక్కెట్టు కొనుక్కుని

ఇండియాకు వెళ్ళడం అంత సులభంగా జరిగేపనికాదు. అందుకే ఒక నిమిషం ఆలోచించిన వనజ "అదెలా కుదురుతుంది? మొన్న జనవరి నెలలోనే కదా సంక్రాంతికి ఇంటికి వెళ్ళి తిరిగి వచ్చాను. వచ్చి ఇంకా నాలుగు నెలలు కూడా కాలేదు. ఇంతలోపల బాబా, మామా మళ్ళీ ఇంటికి పంపించరు. ఒకవేళ పంపించినా టిక్కట్టు మాత్రం కొనివ్వరు. మరి నా దగ్గర కూడా అంత డబ్బు లేదే? ఇది కుదిరేపనికాదు. ఇక్కడే నీకు తెలిసిన వాళ్ళని అడిగి మాత్రలు ఏవైనా దొరుకుతాయేమో" చూడు అంది వనజ చిన్నగా ఏడుస్తూ.

"సర్లే నువు ఇప్పుడు ఏడ్చి సాధించేది ఏమీలేదు. ఇంతవరకూ తెచ్చుకుని ఇపుడు ఏడిస్తే ఏం లాభం? నాతోపాటు ఈ వీధిలో పనిచేసే డ్రయివర్లను అడిగి మాత్రలు దొరుకుతాయేమో అడిగి కనుక్కుంటాను. ఈలోపల నువు మామాకు, బాబాకు ఈ విషయం తెలియకుండా జాగ్రత్తపడు" అన్నాడు గిరి అక్కడినుండి బయటికి వెళ్ళిపోతూ. ఆమెను తప్పించుకుని తొందరగా వెళ్ళిపోవాలనే వుద్దేశం అతనిలో కనిపిస్తోంది. కానీ ఆమెకు మాత్రం ఆ సమయంలో ఇంకాసేపు మాట్లాడి అతడి ఓదార్పును పొందాలి అనిపించింది. అన్నీ బాగున్నప్పుడు శరీరాన్ని అనుభవించడానికి ఈ మగవాళ్ళు ఎన్నో మాయమాటలు చెప్పి, వెనుకే తిరిగి వెధవ వేషాలు ఎన్నో వేస్తారు. చివరికి సమస్య వచ్చేటప్పటికి, తప్పించుకుని దూరంగా పోవాలని చూస్తారు. తన ఆరోగ్యం బాగున్నపుడు, ఒక్క క్షణం వదలకుండా చేతుల్లో బంధించి కౌగిలిలో కరిగించే అతను - ఇపుడు అంటీ ముట్టనట్లు ఎవరో తెలియనట్లు కాస్త దూరంగా నిలబడి మాట్లాడటం వనజకు కాస్త బాధను కలిగించింది. ఆ సమయంలో ఒంటరిగా తాను నిలిచినట్లనిపించి నీరసం ఆవహించింది. ఈ పరిస్థితిని ఎలా అధిగమించాలో, ఈ సమస్యనుండి ఎలా బయటపడి గట్టెక్కాలో ఆమెకు అర్థం కాలేదు.

ఎంతవరకు గిరిని నమ్మాలో? అతడు ఎంత వరకు నిలబడతాడో, ఎంతవరకు సహాయం చేస్తాడో ఆమెకు అర్థం కావడంలేదు. అసలే నీరసంగా వుంది. అంతా తలక్రిందులైనట్లు తికమకగా అనిపిస్తోంది. ఈ పరిస్థితి పగవారికి కూడా రాకూడదు అనుకుంటూ అటూ ఇటూ చూసి ఎవరూ తనని గమనించలేదని గిరితో మాట్లాడడం చూడలేదని నిర్ధారించుకుని ఇంట్లోకి వచ్చి పనిలో మునిగిపోయింది.

రెండోరోజు ఆమె వంట చేసుకుంటూ కిచెన్‌లో వున్న సమయంలో కిటికీ దగ్గరికి వచ్చి బయటికి రమ్మని సైగ చేసాడు గిరి.

మాత్రలు తీసుకుని వచ్చాడనే ఆశతో చేస్తున్న పనిని వదిలేసి స్టవ్‌ని ఆఫ్ చేసి చేతులు తుడుచుకుంటూ బయటకి వచ్చింది వనజ.

"మాత్రలయితే వున్నాయి. అవి దొరికే చోటును అతి కష్టమ్మీద నేను తెలుసుకున్నాను. కానీ వాటిని కొనడానికి యాభై దినార్లు (దాదాపు పదివేల రూపాయలు) డబ్బు కావాలి. నువు తొందరగా డబ్బు యిస్తే వెళ్ళి సాయంత్రంలోపు వాటిని తీసుకొస్తాను. ఈ రాత్రికే నువు వాటిని మింగచ్చు" ఎవరైనా వింటారేమో అని తన స్వరాన్ని తగ్గించి చిన్నగా చెప్పాడు గిరి.

యాభై దినార్లు కావాలి అన్నమాట వినగానే ఆమె మొహం కళ తప్పింది. ఆమె దగ్గర చిల్లరంతా చేర్చి జమచేసినా పది దినార్లకంటే ఎక్కువలేదు.

ఆమె మొహంలోని భావాలను చదివినట్లుగా వెంటనే అతడు - "నాకు తెలుసు ఇపుడు నీ దగ్గర అంత డబ్బు లేదని. ప్రస్తుతం నా దగ్గర కూడా లేదు. నా జేబులన్నీ వెతికి చూసినా కూడా ఐదు దినార్లకు (వెయ్యి రూపాయలు) మించి లేవు. ఈనెల జీతం వచ్చేంత వరకు ఈ ఐదు దినార్లతోనే కాలం గడపాలి, ఈ నెలాఖరు వరకు సిగరెట్లు కొనుక్కోవడానికైనా ఈ చిల్లర డబ్బులు కావాలి కదా" అన్నాడు గిరి.

"అయ్యో ఇప్పుడెలా? ఎవరైనా నలభై దినార్లు అప్పుగా ఇస్తారేమో అడిగి చూడు గిరీ. ఈ నెల జీతం రాగానే వడ్డీతో సహా వారి అప్పు తీర్చేద్దాం" అంది వనజ.

ఆ సమయంలో ఆర్నెల్ల క్రితం గిరి తన దగ్గర వంద దినార్లు అప్పుగా తీసుకున్న విషయం గుర్తుకు వచ్చింది. తమ మధ్య వున్న సంబంధం మొహమాట పెట్టి ఆమెను ఆ విషయాన్ని అడగకుండా ఆపేసింది. ఇక అతడు ఆ డబ్బు తిరిగి ఇస్తాడు అనే ఆశకూడా ఆమెలో లేదు.

"ఉహూ అస్సలు కుదరదు. అందరినీ అప్పులు అడగడం నాకు నచ్చదు. ఇప్పటికే తెలిసిన వాళ్ళందరి దగ్గరా అప్పులు చేసి వున్నాను. ఇక అడగడానికి ఎవరూ లేరు. అయినా.. ఇదిగో... నీ మెళ్ళో బంగారు గొలుసు వుందిగా, అది ఇవ్వు. దాన్ని కుదువపెట్టి డబ్బు తీసుకొస్తా" అన్నాడు గిరి. ఆమె మెడవైపు గొలుసువైపు ఆశగా చూస్తూ.

"అమ్మో గొలుసా?" అంది వనజ అప్రయత్నంగా మెళ్ళోని గొలుసుని బిగించి చేత్తో పట్టుకుని.

"ఏంటీ? నీ ఆరోగ్యం కంటే ఆ గొలుసు నీకు ముఖ్యమా? తొందరగా తీసి ఇవ్వు" అన్నాడు గిరి కఠినంగా.

అతడి దృష్టి ఈ గొలుసుపైన పడింది కాబట్టి ఇక అతడు వదలడు. అయినా అంతకంటే వేరే మార్గం ఏదీ కనిపించడంలేదు. అతని సంగతి, అతని మనస్తత్వం అప్పటికే ఆమెకు అవగతమైంది. అతని మాయమాటలు నమ్మి అతనితో స్నేహాన్ని పెంచుకున్నందుకు తనని తాను నిందించుకుంది.

నిస్సహాయంగా నిట్టూర్చుతూ మెళ్ళోని గొలుసు తీసి అతడి చేతుల్లో పెట్టి తొందరగా ఆ మాత్రలు తీసుకునిరా గిరీ. ఈ బాధను భరించలేకున్నాను" అంది.

"అలాగే" అంటూ ఆత్రంగా, ఆశగా ఆ గొలుసు అందుకుని జేబులో వేసుకుని సంతోషంగా అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయాడు.

పరాయిదేశంలో నా అనేవారు లేని చోట, పనిమనిషిలా స్వేచ్ఛలేకుండా బానిసలా జీవించే చోట ఇలాంటి పరిస్థితి పగవారికి కూడా రాకూడదు అనుకుంటూ దిగులుగా ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది వనజ. ఆ సమయంలో ఆమెకు తన అమ్మా నాన్నలు, తోబుట్టువులు, పుట్టిన వూరు, తన దేశం గుర్తొచ్చి బాగా ఏడుపు వచ్చింది. ఏడుస్తూ కూచుంటే ఇంట్లో పని జరగదని తెలుసు. అందుకే తన దుఃఖాన్ని దిగమ్రిగి మిగిలిపోయిన తన పనిని పూర్తి చేయడానికి ముందుకు కదిలింది వనజ.

సాయంత్రానికి తిరిగి వచ్చిన గిరి మెల్లగా వంటింట్లోకి వచ్చి పేపర్లో చుట్టిన మాత్రల పొట్లాన్ని ఆమె చేతికి అందించి "తొందరగా మ్రింగు" అని చెప్పి వచ్చినంత తొందరగా అక్కడ నుండి వెళ్ళిపోయాడు.

ఏదన్నా మాట్లాడతాడేమో, మాత్రలు ఎలా, ఎప్పుడు, ఎన్ని వేసుకోవాలో వివరంగా చెపుతాడేమో, గొలుసు అమ్మేసాడా? కుదువ పెట్టాడా? ఎంత డబ్బు వచ్చింది? అందులో ఎంత మిగిలింది అనే విషయాలు తెలియజేస్తాడేమో అని ఆమె ఎదురు చూసింది. అంతకన్నా మిన్నగా ఆమెకు ఆ సమయంలో కాసిన్ని ఓదార్పు మాటలు వినాలని, తన బాధను పంచుకోడానికి ఒకరు కావాలని అనిపించింది. కానీ అతడు ఆ అవకాశం ఆమెకు ఇవ్వకుండా నీ ఖర్మ నువు అనుభవించు నాకేం పట్టింది అనే రీతిలో తప్పించుకుని వెళ్ళిపోతున్నాడు.

ఏది ఏమయినా మాత్రలు తెచ్చి ఇచ్చాడు అది చాలు అనుకుంటూ చేతిలోని మాత్రలు పొట్లాన్ని చూసింది. అందులో పది మాత్రలు వున్నాయి. వాటిని చూడగానే వనజకు చాలా సంతోషం కలిగింది. తన సమస్యనుండి రక్షించే దేవతల్లా కనిపించాయి. కానీ ఆ క్షణంలో ఆమెకు తెలియదు అవే తన సమస్యను జటిలం చేయబోతున్నాయని.

ఇన్ని రోజులూ అనుభవించిన బాధ, గుండెలోని వేదన ఈనాటితో, ఈ మాత్రలతో తీరిపోతాయి అని భావించిన వనజ గ్లాసుతో నీళ్ళు అందుకుని చింతపిక్కల్లా వున్న ఆ పది మాత్రలనూ వున్నపళంగా ఒకేసారి మ్రింగేసింది.

దాదాపు పదినిమిషాల తరువాత మొదలయింది భరించలేని బాధ. ఆ రోజు ప్రొద్దుటినుండీ ఆమె ఆహారం ఏమీ తినలేదు. ప్రొద్దున్న కాసిన్ని టీ నీళ్ళు మాత్రం తాగింది. నాటు పద్ధతిలో తయారు చేయబడిన ఆ మాత్రల్ని అరిగించుకోవడానికి ఆమె శక్తి

సరిపోలేదు. ఆ సమయంలో వనజ అనుభవించిన బాధ పగవారికి కూడా రాకూడదు. కడుపును మెలితిప్పే బాధతో విలవిలలాడిపోయింది.

ఆ సమయంలో గిరితో గడిపిన కాలం, ఆనందం, చేసిన శృంగారం, తీర్చుకున్న శరీర వాంఛలు అన్నీకూడా ఎంతో పనికిమాలినవిగా, వ్యర్థమైనవిగా తన జీవితాన్ని కబళించివేసే మృత్యుదారుల్లా అనిపించాయి. క్షణికావేశానికి లోనయి, అతడి వలలో పడి పరాయిదేశంలో నా అనే దిక్కులేని చోట ఎందుకు ఇలాంటి పాడు పనులు చేసానా? ప్రాణం మీదికి తెచ్చుకున్నానా? అని వనజ వగచింది. చేసిన తప్పుకు తగిన శిక్ష ఏదో ఒకరూపంలో అనుభవించాల్సిందే కదా అనుకుంటూ కుమిలిపోయింది వనజ. అంతా జరిగిపోయాక ఇపుడు ఏమి అనుకుని ఏమి లాభం? అయినా కూడా తెలిసిన దేవుళ్ళందరికీ మొక్కుకుంటోంది. చేతులెత్తి దణ్ణం పెడుతూ దయ చూపించమని, రక్షించమని వేడుకుంటోంది. అయినా ఏ దేవుడూ ఆమె మొరను ఆలకించలేదు. బాధను భరించలేక అరిచి గట్టిగా కేకలు పెట్టాలనిపిస్తోంది. కానీ కువైటు వారికి, మామా, బాబాకు తెలిస్తే ఏమయినా వుందా? చంపి పారేస్తారు. కనికరం ఏమీలేదు. భయంతో బాధను పంటి బిగువున ఓర్చుకుంటోంది వనజ. కానీ, ముఖమంతా చెమటలు పడుతున్నాయి. కంటికి ఏమీ కనిపించడం లేదు. ఒంట్లోని శక్తి నిర్వీర్యం అయి కాళ్ళు బలహీనంగా మారాయి. ఇక సహించే ఓపిక లేక వెంటనే వెర్రికేక పెట్టి క్రింద కూలబడిపోయింది. స్పృహ తప్పిపోయింది ఆమెకు.

వంటింట్లో వనజ పడిపోయిన శబ్దం విన్న మామా అక్కడికి రానే వచ్చింది. పరిస్థితిని గమనించి వనజకు ఏమయిందో అని కంగారు పడి వెంటనే ఆమెను కార్లోకి చేర్చి హాస్పిటల్‌కు తీసుకెళ్ళింది మామా.

అక్కడ డాక్టర్లు వనజను పరీక్షించి, పరిశీలించి, చూసి, వనజ గర్భవతి అని, నాటు పద్ధతిలో తయారు చేయబడిన మాత్రలు గర్భవిచ్ఛిత్తి కొరకై ఆమె వాడినందువల్ల ఆ మాత్రలు వికటించి ఆమెకు ఆ పరిస్థితి ఎదురయిందని తేల్చి చెప్పారు. డాక్టర్ల మాటలు విన్న మామా షాక్‌కు గురయినట్లు మ్రాన్పడిపోయింది. కాసేపటికి తేరుకుని వనజతో ఏ సంబంధమూ లేనట్లుగా వారికి చెప్పి, ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది. ఇంత జరిగినా కడుపులో బిడ్డ మాత్రం క్షేమంగా వుందని, అబార్షన్ కాలేదని డాక్టర్లు తెలియజేసారు. వనజకు నవ్వాలో ఏడవాలో అర్థం కాలేదు.

పోలీసులు వచ్చారు. వనజను ప్రశ్నించారు. కేసు డిటైల్సు రాసుకున్నారు. గిరిని కూడా పట్టుకుని బంధించి కారాగారానికి తరలించారు. ఇల్లీగల్ రిలేషను కలిగి అబార్షన్ చేయడానికి పాల్పడినందున వనజపై, గిరిపై కేసు పెట్టబోతున్నట్లు, వారి నేరానికి తగిన శిక్షను విధించబోతున్నట్లు పోలీసులు తెలియజేసారు.

ఇస్లాం మత సిద్ధాంతాలను పాటించే కువైటు దేశంలో ఇలాంటి నేరాలను సహించరు. ఇక్కడ అబార్షన్ అనేది చాలా ఘోరమైన నేరం. ఈ నేరానికి క్షమాపణ అనేది లేదు. అలాగే అక్రమ సంబంధాలను వీరు వ్యతిరేకిస్తారు. ఇక్కడ చట్టాలు కఠినంగా వుంటాయి. అందుకే వనజ ఆరోగ్యస్థితి మెరుగుపడేంత వరకు హాస్పిటల్‌లో వుంచి, తరువాత ఆమెను తీసుకుని వచ్చి ఉమెన్స్ సెంట్రల్ జైలులో వేసారు. చంద్రికకు తన కథంతా చెప్పి చిన్నగా నిట్టూర్చింది వనజ.

ఒక నెల రోజులు గడిచిన తరువాత ఒకరోజు ఉదయాన్నే నిద్రలేచి చూసేసరికి చంద్రిక ఆ గదిలో కనిపించలేదు. ఆమె ఏమయిందో, ఎక్కడికి తీసుకు వెళ్ళారో వనజకు అర్థం కాలేదు. చంద్రికకు ఉరిశిక్ష అమలు చేసారేమో అనుకుంటేనే వనజకు కన్నీళ్ళు ఆగడం లేదు. దాదాపు నెలరోజులు చంద్రికతో ఆ జైలు గదిలోని సహవాసం, గడిపిన కాలం గుర్తొచ్చి వనజ గుండె బరువెక్కింది. జైలు అధికారులను కూడా చంద్రిక వివరాలు అడిగింది. కానీ ఎవరూ కూడా వనజకు జవాబు చెప్పలేదు. చంద్రిక బ్రతికే వుండాలని ఏదో ఒకనాడు క్షేమంగా శ్రీలంకకు తిరిగి వెళ్ళాలని దేవుని ప్రార్థించింది వనజ.

మిగిలిన నెలలన్నీ కూడా నిస్తేజంగా ఆ జైలు గదిలో గడిపింది వనజ. ఆమెకు నెలలు నిండగానే హాస్పిటల్‌లో చేర్చారు. ఆమెకు కానుపు అవగానే పుట్టిన బిడ్డను వేరు చేసి తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు. కనీసం కళ్ళతో తన బిడ్డను ఒక్కసారి కూడా చూడనివ్వలేదు. చూపించమని అక్కడ పనిచేసే నర్సులనందరినీ ఆమె ప్రాధేయపడి అడిగింది.

"వాళ్ళు నీ బిడ్డ ఎక్కడ వుందో మాకు తెలియదు. బహుశా కువైటు అనాధశరణాలయానికి తీసికెళ్ళి వుంటారు అని చెప్పారు."

వనజ హృదయం ఎడారిలా ఎండిపోయింది.

నాలుగురోజులు హాస్పిటల్‌లో వుంచిన తరువాత, తిరిగి మరలా ఆ జైలు గదిలోకే ఆమె తీసుకురాబడింది. ఆమె చేసిన నేరానికి రెండేళ్ళ జైలు శిక్ష విధించబడింది. ఆ తరువాత ఆమె పాస్‌పోర్టులో ఎర్రముద్ర వేసి ఇంకోసారి మరలా కువైటుకు కాని ఏ యితర గల్ఫ్‌దేశానికి కానీ రాకుండా నిషేధించడం జరిగింది.

గిరి విషయం ఏమయిందో అతడు ఏమయ్యాడో? ఆమెకు తెలియలేదు. తెలిసే అవకాశం కూడా లేదు. అతడి గురించి తెలుసుకోవాలని కూడా ఆమెకు లేదు. అతడి గురించి తలచుకోవడం, అతడిని గుర్తుచేసుకోవడం కూడా ఆమెకు అస్సలు ఇష్టంలేదు. ఆమె జీవితంలో అది ఒక చేదు జ్ఞాపకం.

ప్రస్తుతం కువైటు అనాధ శరణాలయంం యిలాంటి దిక్కులేని పిల్లలతో నిండిపోయివుంది.

తల్లిదండ్రులచే విడిచిపెట్టబడినవారు, నేరం చేసి జైలు శిక్షను అనుభవించే తల్లికి పుట్టినవారు, ఇల్లీగల్ రిలేషన్స్‌తో పుట్టి అక్కడ చేర్చబడిన పిల్లలు అందరూ కూడా కువైటు ప్రభుత్వ పరిరక్షణలో సంరక్షణలో పెరుగుతూ విద్యాబుద్ధులు నేర్చుకుంటున్నారు. ఇలాంటి కథలకు ముగింపు లేదు. తల్లిదండ్రుల తొందరపాటుకు, వాళ్ళు చేసిన తప్పిదానికి ఫలితం అనాధలుగా మారిన ఈ చిన్నారుల జీవితాలు.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments